

בש"פ 1841/19 - רקפת שנהב נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 1841/19

לפני:

כבוד השופט א' שטיין

המבקשת:

רקפת שנהב

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשה להעברת מקום דיון

בשם המבקשת:

בעצמה

החלטה

1. לפניי בקשה לפי סעיף 78 לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984, להעברת הדיון בתת"ע 9626-02-19 מבית משפט השלום לתעבורה אילת לבית משפט השלום לתעבורה תל אביב-יפו.
2. כתב האישום מייחס למבקשת עבירה לפי תקנות22(א) ו-64(ד) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 (אי ציות לתמרור ואי עצירה לפני קו עצירה). המבקשת טוענת כי היא מתגוררת בתל אביב וכי יהיה לה קשה להגיע לבית המשפט לתעבורה באילת בשל המרחק הרב אשר מפריד את מקום מגוריהמבית משפט זה, וכן מחמת הוצאות נסיעה ואובדן ימי עבודה. הכבדות אלו חפצה המבקשת לחסוך מעצמה, מטעמים מובנים.
3. כעולה מן הבקשה, הקראת כתב האישום נקבעה ליום 26.3.2019, שעה 08:30. המבקשת כופרת באשמה וברצונה לקיים הוכחות בתיק.

4. סבורני כי דין הבקשה להידחות.

5. כפי שנקבע בבש"פ 6395/18 ויין נ. מדינת ישראל (12.9.2018), במשפטי תעבורה אין מקום להעברת דיונים אשר מצריכים את עדותו של שוטר תעבורה. העברה במקרים אלו תותר רק בהתקיים נסיבות חריגות של ממש, והדברים הוסברו בבש"פ 6395/18 הנ"ל.

6. במקרה דנן, נסיבות חריגות אינן מתקיימות. הקשיים שעליהם מצביעה המבקשת הם קשיים רגילים ואינם חריגים כלל ועיקר. כפי שהוסבר בבש"פ 6395/18 הנ"ל, קשיים כאלה אינם מצדיקים פגיעה ביעילות עבודתם של שוטרי תעבורה ושל בתי המשפט לתעבורה.

7. בשולי הדברים, אציין כי לא נעלמה מעיניי טענת המבקשת ביחס להתנהלות שוטרי התנועה בעיר אילת. טענה זו נזרקה לחלל האוויר ללא כל הוכחה, ועל כן איני מתייחס אליה.

8. אשר על כן, אני דוחה את הבקשה.

ניתנה היום, י' באדר ב' התשע"ט (17.3.2019).

ש ו פ ט